

Πρὸς Φεριδὸν ἐπιστολὴ
τοῦ πατριώτη Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Φεριδὸν καὶ πρέσβυ τοῦ Σουλτάνου,
καλῶς μᾶς ἤλθατε καὶ σεις ἀπάνω εἰς τὸ γλέντι...
σᾶς χαιρετῶ μετὰ κραυγῶν, τρουμπέτας καὶ τυμπάνου,
καὶ σᾶς φωνάζω *μπουγιορούμ* καὶ ἀφερίμ ἐφέντη.
Καλῶς μᾶς ἤλθατε λοιπόν, ὦ Τοῦρκε πρεσβευτά,
κι' ἀκούσατε, παρακαλῶ, τὰ λόγια μου αὐτά.

Ἄν μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἀκόμη δὲν σᾶς εἶδον
καὶ τοῦτο, Ἐξοχώτατε, παράξενον μ' ἐφάνη,
μετὰ χαρᾶς μου ἔμαθα ἐκ τῶν ἐφημερίδων
πῶς ἐπαρουσιάσθητε καὶ εἰς τὸν Δεληγιάννη,
κι' ἐκεῖνος μετὰ τὴν ῥόμπα του καὶ μετὰ τὰ νυκτικά του
σᾶς ὑπεδέχθη *πέγλιγέ* κι' ἐνθέρμως ἴσταν ὄντᾶ του.

Κι' ἐκεῖ θὰ ὠμιλήσατε γιὰ τόσας ὑποθέσεις,
θὰ τᾶπατε κρυφὰ κρυφὰ μετὰ τόσο μαχμουρλοῦκι,
μετὰ κόμπους θὰ ἐδέσατε τὰς φιλικὰς μᾶς σχέσεις,
καὶ θὰ *καπνίζατε* κι' οἱ δὲ ἴσταν *καναπέ* τσιμποῦκι.
Νὰ μὴ ἔβρεθῶ κι' ἐγὼ ἐκεῖ σ' αὐτὰς τὰς διαχύσεις,
νὰ φιληθοῦμε καὶ οἱ τρεῖς μετὰ τόσας συγκινήσεις!

Καὶ ἴσταν Μεγαλειότατον προσήλθατε ἀσμένως
κι' αὐτὸς διὰ τὰς σχέσεις μᾶς σᾶς εἶπε ἀρκετά,
κι' εἰς γεῦμα σᾶς ἐκάλεσε κατενθουσιασμένος,
κι' ἐφάγατε καὶ ἤπιχτε μετὰ τόσα χωρτά.
Ἐλπίζω δέ, ὦ Φεριδόν, μ' αὐτὸ τὸ φαγοπότι
νὰ παύσουν καὶ τὰ μίσση μᾶς κι' οἱ τοῦ πολέμου κρότοι.

Καὶ τώρα ποῦ σᾶς ἔκαμαν αὐτὰ τὰ κοπιμένα
καὶ μ' ὑπουργοὺς καὶ βασιλεῖς ἐπιάσατε κουσέντα,
ἴδου κι' ἐγὼ ὁ ἔσχατος καὶ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων
παρακαλῶ σᾶς, Μπέη μου, μετὰ λυγμῶν καὶ θρήνων
νὰ πῆτε ἴσταν Σουλτάνο σᾶς ν' ἀφήσῃ τὸ γεινάτι
καὶ νὰ χαρίσῃ κι' εἰς ἡμᾶς τοὺς πολεμάρχους κάτι.

Ἄμάν, κουζούμ, ἀμάν γιαβρούμ, γιὰ τὸ θεὸ νισάφι,
μηδὲ καλέμι Οὐλεμᾶ τὸ ντέρτι μᾶς δὲν γράφει.
Καταφιλῶ τὸ χέρι σᾶς καὶ σκύφτω ἕως κάτω,
φιλῶ καὶ τὸ ποδᾶρι σᾶς τὸ μοσχομυρωδάτο,
καὶ τεμενάδες ταπεινοὺς γονατιστοὺς σᾶς κᾶνω,
ἐάν μου καταφέρετε τὸν προσφιλῆ Σουλτάνο.

Σᾶς ἐξορκίζω ἴσταν Φατιμέ καὶ εἰς τὸν Μουχαμέτη
νὰ τοῦ διαβιδάσετε αὐτὰς τὰς παρακλήσεις,
νὰ πάψουν πᾶς οἱ πόλεμοι, νὰ πάψῃ τὸ σκλέτι,
νὰ ἡσυχάσωμε κι' ἡμεῖς καὶ σεις καὶ ἅλ' ἡ Δύσις.
Νὰ ἡσυχάσουν κι' ἡ Αὐλαὶς κι' οἱ Βασιλεῖς τοῦ κόσμου
κι' ὁ κύριός σου, κύριε, καθὼς κι' ὁ κύριός μου.

Αὐτὰ τὰ λόγια μὴ φορά καὶ ἴσταν Ἀγκιάχ τὰ εἶπα,
ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος ἔκαμε εἰς τὸ νερὸ μὴ τρύπα
γιατὶ ἐκεῖ ποῦ μὴ ὕλεγε πῶς κάτι τί θὰ κᾶνῃ,
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα τοῦ ἤλθε ν' ἀπὸ θᾶνῃ,
κι' ἀπῆλθε ὁ ταλαίπωρος ἴσταν κᾶλπους τοῦ Προφήτου...
Ἄς ἔχῃ γαῖαν ἑλαφρὰν ἢ εὐγενῆς ψυχὴ του.

Πολλὰς φορὰς τὰ ἔλεγα μ' αὐτὸν τὸν μακαρίτη,
ἐγὼ τὸν ἴπτιζα ρακί, μ' ἐπῴτιζε σερμπέτι,
μοῦ ἔλεγε γιὰ τὰ Οὐρὶ τοῦ κραταιοῦ Χαμίτη
κι' ἐλησμονοῦσα δίπλα του τὸ κάθε μου σκλέτι.
Πιστεύω τώρα δὲ καὶ σὺ νὰ μιμηθῆς ἐκεῖνον
καὶ πρῶτος φίλος νὰ γενῆς τοῦ πρῶτου τῶν Ἑλλήνων.

Ἄμάν, κουζούμ, ἀμάν, γιαβρούμ, γιὰ τὸ θεὸ νισάφι,
χαρίσατ' ἕνα ἴσταν Ρωμηοῦς τοῦλάχιστον χωράφι
ἀλλέως, φίλε Φεριδόν, ἂν τίποτα δὲν κᾶνῃς,
θὲ ἐννοήσῃς τί ἐστὶ ὁ Ἕλληνας Δεληγιάννης,
κι' ἡμεῖς ἐμπρὸς καὶ ἴσταν σου τρουμπέταις θὰ βαροῦμε
καὶ ὄλο θὰ φωνάζωμε πῶς δὲν ὑποχωροῦμε.

Μεθ' ὑπολήψεως πολλῆς
ὁ πατριώτης Φασουλῆς.

Γιὰ τρίτη κι' ὑστερη φορά
ὀλίγα λόγια καθαρὰ.

Ἐπειδὴ πολλοὶ γυρεύουν καὶ ζητοῦν καλὰ καὶ σῶνει
τοῦ Ρωμηοῦ νὰ εἶνε πάντα τακτικοὶ συνδρομηταί,
ἐπειδὴ καὶ ὁ Ρωμηός μᾶς, ἂν καὶ κάποτε θυμῶνῃ,
κινενοὺς Ρωμηοῦ χατήρι δὲν ἐχάλασε ποτέ,
ἐπειδὴ καὶ τοῦτος κρίνει πῶς ἴσταν τσίπη τῆς συμφέρε
νὰ διαβάζεται κι' ἀπ' ἴσταν κατοικοῦν ἴσταν ἔξω μέρη.

Διὰ ταῦτα καὶ δι' ἄλλα σκεφθεῖς μόνος κατ' αὐτὰς,
συζητήσῃς δὲ τὸ πρᾶγμα καὶ μετὰ νοῦν ἐμπορικόν,
ἀπεφάσισα νὰ κάμω ἴσταν ἔξῃς συνδρομητὰς
μοναχὰ ἴσταν Ἐπαρχίας καὶ ἴσταν Ἐξωτερικόν.
Οὕτω πῶς κι' ἐγὼ πιστεύω μὴ γιὰ πάντα νὰ γλυτώσω
ἀπὸ γράμματα καὶ κάρταις καὶ σκοτούραις κάθε τόσο.

Δεκαπέντε φράγκα βάζω συνδρομὴ τὸν κάθε χρόνο
γιὰ τοὺς Ἕλληνας ἐκείνους ὁποῦ ζοῦν εἰς ἕνα μέρη,
διὰ δὲ τὰς Ἐπαρχίας φράγκα δώδεκα καὶ μόνο...
πῶς φτηνὰ πιστεύσατέ με ἴσταν πούγγι μου δὲν συμφέρε.
Κι' ἂν ξυλίσετε τὰ μούτρα καὶ σουφρώσετε τὰ φρύδια,
θὰ με κάμετε τὴ χάρι νὰ μ' ἀφήσετε ἴσταν ἴδια.

Συνεπῶς τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων ἀναγγέλλω
πῶς καθεὶς τὴν συνδρομὴν του θὰ πληρώνῃ ἐμπροστά,
ἐπειδὴ κανένας Ἕλληνας πατριώτης μου δὲν θέλω
εὕτε ὦρα μὴ πεντάρια κι' εἰς ἐμένα νὰ χρωστᾶ.
Ἰπ' αὐτοῦ τοῦ δρους μόνον τὰς ἀρχὰς μου παραιτῶ,
εἰδ' ἄλλοιῶς τὰ γράμματά σᾶς ἴσταν σκουπίδια θὰ πετῶ.

Τοῦ Ρωμηοῦ μᾶς τὸ γραφεῖο — μέσα ἴσταν τοπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέδη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βράμιας τῶν Χαυταίων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενὲ τῶν Ἐξοφρονούντων — νόκτα ἴσταν συζητούντων,
μὲ μπακλήθες καμπόσους, — πατζατζηθες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὴ μὴνδρα μὴ γαιδοῦρια.